

Ihmeipäivät

Tennari katolla

Opettaja oli kääntynyt luokan puoleen. Hän seiso i sormi ojossa, suu auki, ja veti juuri henkeä sanoakseen jotain. Jonne oli hetkeä aiemmin naurattanut luokkakavereitaan juoksuttamalla opettajaa edes takaisin luokan edessä. Kävellessä opettajan kengät narisivat hauskasti, ja se oli naurattanut lapsia. Nyt Jonne pelkäsi jääneensä kiinni ja saavansa ripityksen - ehkä jälki-istuntoakin!

Ennenkuin opettaja ehti sanoa mitään, luokan ovi avautui ja rehtori astui sisään.

”Hyvää huomenta kaikille”, rehtori hymyili.

”Hyvää huomenta”, luokka vastasi venyttäen yhteen ääneen.

Lapset pitivät rehtorista, koska hän muisti kaikkien nimet. Rehtorista oli hauskaa käveleskellä koulun käytävillä ja hän pysähtyi usein juttelemaan ja vitsailemaan lasten kanssa. Hän tuntui olevan aina hyvällä tuulella.

”Haluan vain moikata kaikkia näin ensimmäisen koulupäivän kunniaksi”, rehtori sanoi reippaasti. ”On mahtavaa nähdä teitä taas.”

Sitten hän piti puheen siitä, miten koulun motto tälle vuodelle on ”Ketään ei kiusata” ja muistutti, mitä tehdä, jos näkee jonkun jäävän yksin tai joutuvan kiusatuksi.

”No mutta, seuraava luokka odottaa, joten minäpä tästä jatkan matkaa”, rehtori päätti puheensa.

”Nähdään!”, hän heilautti kättään ja katosi takaisin käytävään.

Opettaja jatkoi vakavan näköisenä:

”Juu, tosiaan. Pidätte toisistanne huolta - ja tulette heti sanomaan, jos näette, että jotakuta kiusataan.”

”Mutta sitten mukavampiin aiheisiin ja kesään.” Rypyt silisivät opettajan otsalta ja kasvojen ilme kirkastui hymyyn. ”Jokainen kertoo vuorollaan nimensä ja kesän huippukohdan. Minä voin aloittaa. Minun nimeni on siis Eero ja tänä kesänä jännintä oli, kun juutuin huvipuistossa vuoristorataan.”

”Ohhoh!”, lapset henkäisivät.

”Sattuiko? Pelottiko? Miten pääsit pois?”, kysymyksiä sateli ympäri luokkaa.

”Ei sattunut, vähän pelotti”, opettaja kertoi. ”Mutta parasta oli se, että koko meidän perhe sai hyvitykseksi uudet rannekkeet ja herkkulippuja. Minä söin VIISI hattaraa!”, hän nauroi.

Opettajan jälkeen oli lasten vuoro. Saara kertoi mökkeilystä ja uimareissuista, Jonne Kreikan-matkasta, Viivi lehmien hoitamisesta ja lypsämisestä mummolassa.

Kun tutustuminen oli ohi, kello soi välitunnille.

Leevi ja Jonne juttelivat koulun pihalla ja kertoilivat juttuja kesästään, kun he kuulivat nyyhkytystä. He kurkistivat nurkan taakse ja näkivät reunakivellä istuvan pienen tytön, joka tihrusti itkua.

”Varmaan ekaluokkalainen”, pojat totesivat toisilleen. Kun he huomasivat, että tytöltä puuttui toinen kenkä, he menivät lähemmäs.

”Mitä on tapahtunut?”, Jonne kysyi.

”No-no-no”, tyttö nyyhkytti. ”Mun veli tuli tohon kiusaamaan - ja nyt mun kenkä on tuolla katoksen päällä”, tyttö kertoi ja osoitti sisäänkäynnin yllä olevaa katosta.

Leevi muisti kyllä, mitä rehtori ja opettaja olivat juuri tunnilla sanoneet. Että toisista pitää pitää huolta. Hänen kävi tyttöä sääliksi ja hän halusi isompana auttaa tätä. ”Ei, hei, mitään hätää”, Leevi taputti tyttöä olkapäälle ja hymyili. ”Mä haen sun kengän”.

Hän sulki silmänsä, keskittyi ja alkoi mielikuvitella. Oli kuin Leevin sormiin ja kengänkärkiin olisi kasvanut imukupit! Hän tarttui molemmin käsin katoksen tukipylväaseen ja kiipesi ketterästi hetkessä ylös asti. Leevi nappasi kengän ja palautti sen tytölle. Hän katseli tyytyväisenä, miten tyttö pujotti kengän takaisin jalkaansa.

”Kiitos, kiltti”, tyttö halasi Leeviä, jonka posket punastuivat ylpeydestä. Leevi tunsu olevansa oikea sankari. Aina valmiina auttamaan ja pitämään huolta pienemmistä ja heikommista. Rohkea ja päättäväinen. Kekseliäs ja ovela. Sinnikäs ja uhrautuvainen...

”Jahas, tuolta se Ville taas tulee”, tyttö marmatti ja keskeytti Leevin ajatukset.

Leevi ja Jonne näkivät vanhemman pojan - ehkä viideskuudesluokkalaisen - lähestyvän heitä.

”Mä kerron kotona äidille!”, hän huusi veljelleen.

”Siis kerrot mitä?”, veli kysyi virne naamallaan, kun oli päässyt seurueen luo.

”No varmaan sen, kun sä kiusasit siskoas ja heitit sen kengän katolle!”, Leevi murisi voimiensa tunnossa.

Tyttö nyökytteli Leevin selän takaa kiivaasti, työnsi alahuultaan pitkälle ja mutristi huuliaan.

”Nii just!”, tyttö säesti. ”Sä kiusasit!”

”Siis MITÄ?”, veli huudahti. ”No en todellakaan! Ite sä sen kenkäs katolle heitit! Kun et muhun osunut!”

Leevi tunsu itsensä petetyksi. Eikä ollenkaan sankariksi. Tyttö ei ollutkaan kiusattu. Höh.

”Älä nyt. Olihan se pulassa. Ja sä autoit!”, Jonne lohdutti. Sitäpaitsi, onhan se kuitenkin parempi, että ketään ei oikeesti oltu kiusattu”, hän jatkoi. Ja se oli Leevinkin pakko myöntää.